

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1929 - ΤΕΥΧΟΣ 10^Ο ΚΑΙ 11^Ο

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΟΣΤΟΥ

Νυχτιές ἀφέγγαρες — κρυφὲ τῆς μοίρας μου ἀρραβῶνα
 Πιὸ σκοτεινὰ βουβά,
Ποῦ πρωτοδιάβαινα, βουβός, τ' ἀμπέλια, ὡς μὲ τὸ γόνα
 Κι' ὡς τὸ λαιμὸ τρανά,

Ποῦ διάβαινα, ὄλο διάβαινα, σὰν ἡ σιγὴ εἶχε πέσει
 Στὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ,
Ἦσαν ἀλάφι θεώρατο, ποῦ κολυμπάει στὴ μέση
 Μεγάλου ποταμοῦ . .

Ἄ, ποῖο παλμὸν ἀκοίμητο, τὰ φρένα μου ἐσηκῶνα
 Στὰ τρίσβαθα τοῦ νοῦ,
Μὲ τὴ βουβή τους ἴμηση, μπρὸς στὴ βουβὴν εἰκόνα
 Τοῦ κάταστρου οὐρανοῦ.

Ἄλυμπος πιά χεροπιαστὸς τριγύρα μου εἶχ' ἀνθίσει,
 Καὶ λάτρα σιωπηλὴ,
Σ' ὄλα τὰ μέλη μου ἄστραφτε τὸ μυστικὸ μεθύσι
 Μεὶ κρύφια ἀνατολή.

Ἄγρουπινη βίγλα ἐκράταγε, πολὺ ψηλὰ ἀναμμένη,
 Τοῦ πόθου ἢ ματικῆ
Φωτιά — καὶ γύρα, μιὰ γενιὰ θεῶν συμμαζεμένη,
 Μὲ κύτταε σκεφτικῆ.

Σὰν ἄλικη ἢ πανσέληνο, στὰ κορφοβούνια ἀπάνω
 Προβαίνει, ἀργή, τρανή,
Στὸ πορφυρὸν εἰκόνημα τοῦ πόθου μου τὸ πλάνο,
 Βαφόνταν οἱ οὐρανοί.

Καὶ πίσω ἀπὸ τ' ἀπάντεχον, ἀθλητικὸ ὄργιό του
Ποῦ ἐνίκαε τὸν καιρό,
Σὰν ἱερέας, σιωπηλὰ ποῦ σέρνει τὸ σφαγιό του,
Κι' ὡς πρῶτος σιὸ χορὸ,

Ποῦ ἀπὸ ξοπίσω τον τραβάει πολλούς, παρόμια, ἀκέρια
Σὰ νᾶσερνα φυλή,
Ἄπ' τοὺς πρωτόφαντους θεοὺς κι' ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀστέρια
Τηρῶντας ἐντολή,

Στὸ στρῶμα ποῦ φουντιώ ανε τῆς γῆς τὰ Ὀλύμπια μῦρα,
Πῶς ἔσερνα μὲ δορυμῆ
Μὲς σιὰ σκοτάδια, ὡς ὁ τυφλὸς π' ἀδράζεται ἀπ' τὴ λύρα,
Τὸ ἐρωτικὸ κορμί !

*
**

Νυχτιὲς ἀφέγγαρες, θερμὸ ποῦ μὲ γεμίσατε αἷμα,
Καὶ πλούσιο, μαρτικό,
Τὸ πνέμμα μου ἐστεριώσατε, ἀλύγιστο ἓνα ρέμμα,
Βαθύ, πολεμικό,

Καὶ στήν ψυχὴ μου θρέψατε τοὺς στοχασμούς, ὡς θρέφει
Σὲ θεία κληματαριά,
Ἡ ἀδρῆ ἀπονύχτερη δροσιά, τσαμπιὰ τρανὰ σὰ βρέφη,
Πανώρια καὶ βαριά

Καὶ σὺ παλμέ, ποῦ ἀκοίμητο τὰ φρένα μου ἐσηκῶνα
Στὰ τριόβαθα τοῦ νοῦ,
Καὶ σὺ πυρρῆ ποῦ ἀνέμιζα τῆς πιθυμιαῖς μου εἰκόνα
Στὴν ὄψη τ' οὐρανοῦ,

Τοῦ Ὀλύμπου πιά, σάμπως ληνὸ σιὰ πόδια μου, τὸ τέρας
Πατῶ τὸ μυστικό
Ἄολος συρμένος ὁ ἔρωτας σις φρένες μου, ὡς τὸ δέρας
Τὸ μάγο, στήν Ἰωλκό.

Κυλᾶ φωτιᾶς ὁ Ὠρίωνας, κί ὁ Δίας εἶν' ἕνας Θεόνος,
Κ' ἢ Πούλια εἶνε φωτιά·
Μὰ ὁ μυστικός Διθύραμβος, ποῦ πιά δὲν γκίζει ὁ χρόνος,
Τοῦ νοῦ μου ἢ ἀγκαλιά.

Νά, πυρωμένη μου ἢ καρδιά, τὸ μέτωπο, τὸ μάτι
Ἐλεύτερο, οὐρανέ·
Πήγασος εἶνε ἀσπέδιστος τοῦ λογιμοῦ μου τὸ ἄτι,
Οἱ δρόμοι μου ἕνα Ναί,

Τὴν ἄβυσσο ἄβυσσο καλεῖ, τὸ βάθος κί ἄλλο βάθος,
Κί ἄδάμαστο, ἀλαφρό,
Μέσα μου πλέον, ἀμόνιαστον ἐστοίχισε τὸ πάθος
Ποῦ ἐσκίρτα στὸν ἀφρό.

Τοῦ Ὀλύμπου πιά, σάμπως ληνὸ στὰ πόδια μου, τὸ τέρας
Θαρρῶ τὸ μυστικό·
Ὅλος ἐσύρθη ὁ Ἐρωτας σὶς φρένες μου, ὡς τὸ δέρας
Τὸ μάγο, σὶν Ἰωλκό.

Ἐμέναιο νέο στὰ βάρη τους λογιάζω τώρα θ' ἄβρω,
Σὰν ἦπια μονομιά
Τῆς νύχτας ὄλο τὸ κρασί τὸ μυστικό καὶ μαῦρο
Γιὰ μιὰν ἐπιθυμιά.

Κί ὄλ' ἢ φωτιά τῶν οὐρανῶν μοῦ κύκλωσε, μοῦ κρύβει
Τὸ πνέμμα μου βουβό,
Τί πιά μὲ κράζει ἀμείλιχτη τοῦ νοῦ μου ἢ πάνοπλη ἦβη,
Πρὸς τ' ἄστρα ν' ἀνεβῶ.

Κυλᾶ φωτιᾶς ὁ Ὠρίωνας, κί ὁ Δίας εἶν' ἕνας Θεόνος,
Κ' ἢ πούλια εἶνε φωλιά,
Μὰ ὁ μυστικός Διθύραμβος, ποῦ πιά δὲν γκίζει ὁ χρόνος,
Ἡ πλέγια μου ἀγκαλιά.

Τῶν ἄστρων ἔχει ἀπάνω της τὸ περιβόλι γύρει
Κί ὁ κρύφιος λογιμός,
Σάμπως μελίσει χνουδωτὸ βαμμένον ἀπὸ γύρη
Ξεσπᾶ βαθιά μου, ἐσμός.

Βροχή πεφτάστρια γύρα μου κι' ἀδιάκοπα σταλάζει
Τὸ ἀπέραντο γοργά,
Κι' ὅπως χορεύει πέφτοντας σὶδὸ χῶμα τὸ χαλάζει
Καὶ ὁ οὐρανὸς ὀργᾶ,

Σὰν ἀπ' τῆς λύρας τὶς χορδὲς ἀνάμεσα, τὸ χέρι
Φαντάζει ποῦ χτυπᾶ,
"Ομοια ἢ καρδιά μου δλάκερη, μέσα σὲ κάθε ἀστέρι
Σπαράζει κι' ἀγαπᾶ.

*
**

"Οργιο βαθύ, σὶνὸν πάγκοσμο παλμό σου, μὲς σὶδὸ νέο
Ποῦ ἐγγώρισα κορμί,
Σιῆς δύναμῆς σου τὴν πηγὴ, κατὰβαθα ἀναπνέω,
Μὲ ἀνήκουστην ὀρμή,

Κι' ὡς κατεβαίνει ἀγνάντια μου, χωρὶς νὰ τὸ γυρεύω
Τὰ βάρη τ' οὐρανοῦ,
"Ο ἀρματομένος "Ερωτας, σκιριτῶ κι' ἀντιχορεύω
Μὲ τ' ἄρματα τοῦ νοῦ.

Γιατὶ τὸ ξέρω, πιὸ βαθιὰ κι' ἀπὸ πηχτὸν ἀστρόφως,
Κρυμμένος σὰν ἀέτος,
Μὲ περιμένει, ἐκεῖ ποῦ πὰ ὁ Θεῖος ἀρχίζει ζόφος,
"Ο πρῶτος μου ἐαντός.

ΔΕΛΦΟΙ

Αἴτια Σικελία